

1. Ležela tkanička na ulici.
Řekni: kdo takové věci ztrácí?
Podivnej charakter musel to být,
kdo umí tkaničku z boty ztratit.
2. Řek' jsem si: nutně ho musím potkat,
máme si navzájem co povídat.
On poznal tajemství, jak šťastně žít,
vždyť umí tkaničku z boty ztratit.
3. Zkoumavě jsem se po lidech díval,
celičký den jsem po městě bloumal.
Kterej z vás asi tak mohl to být,
kdo umí tkaničku z boty ztratit.
4. A lidi vykračujou prkenně,
naoko vypadají důstojně.
Až příliš prakticky umějí žít,
no neuměj' tkaničku z boty ztratit.
5. "Čí je ta tkanička?" tiše se ptám,
že najdu vlastníka, už nedoufám.
Těch lidí okolo nemůže být,
ti neuměj' tkaničku z boty ztratit.
6. Večer byl, slunce dávno zapadlo,
když se smutné srdce rozehrálo:
jen jeden z lidiček mohl to být,
ten umí tkaničku z boty ztratit.
7. Jen jeden z nás toulavou duši má,
z ulice k ulici se potlouká.
Malinkej cikánek musel to být,
ten umí tkaničku z boty ztratit.
8. Tak teď, když odpověď konečně znám,
závažný závěr tu udělám,
že ze všech člověků má se nejlíp,
kdo umí tkaničku z boty ztratit.